Dosarul nr. 2-17488/2025
2-25113724-12-2-08082025-1

Dispozitivul hotărârii pronunţat public la 5 noiembrie 2025.
Cererea de apel înregistrată la data de 18 noiembrie 2025.
Conform art. 236 alin. (6) Cod de procedură civilă, în cazurile prevăzute la alin. (5), completul de judecată va întocmi hotărârea integrală în termen de 45 de zile lucrătoare de la data solicitării, atacării sau pronunţării dispozitivului hotărârii, după caz.

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

5 noiembrie 2025 municipiul Chişinău
Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător Victoria Bogomolova
Grefier
Mădălina Chivu

Cu participarea: reprezentantului reclamantei, Sanduleac Victoria - avocat Sergiu Russ în bază de mandat Seria MA nr. 2356513, reprezentantului pârâtului Bulat Andrei - avocat Proca Ion în bază de mandat Seria MA nr. 2068402,-

examinând în şedinţă de judecată publică, în limba de stat, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Sanduleac Victoria împotriva lui Bulat Andrei cu privire la modificarea cuantumului pensiei pentru întreţinerea copilului minor, compensarea cheltuielilor de judecată,-

a c o n s t a t a t:

Argumentele reclamantei expuse în cererea de chemare în judecată:

La data de 6 august 2025, avocatul Sergiu Russ, în interesele reclamantei Sanduleac Victoria a sesizat instanţa de judecată Judecătoria Chişinău, sediul Chişinău cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Bulat Andrei cu privire la modificarea cuantumului pensiei pentru întreţinerea copilului minor, compensarea cheltuielilor de judecată.

Conform cererii de chemare în judecată, prin hotărârea Judecătoriei Chişinău din 21.10.2021, a fost desfăcută căsătoria reclamantei Sanduleac Victoria cu pârârtul Bulat Andrei. Domiciliul copilului minor comun ***** a.n. *****, a fost stabilit cu mama. Deasemenea, a fost dispusă încasarea de la Bulat Andrei în beneficiul Victoriei Sanduleac a pensiei de întreţinere pentru copilul comun în mărime de 2.000 lei, lunar.

Invocând scurgerea timpului, inflaţia şi scumpirile, cheltuielile pentru întreţinerea copiilor care au crescut considerabil, apreciind suma drept una mizeră şi anume, cea incasată de instanţă cu patru ani în urmă care nu acoperă minimul de necisităţi a copilului, solicită majorarea cuantumului.

Susţine că, pârâtul până nu demult achita binevol pensia stabilită de instanţă, din care motiv reclamanta nu a solicitat intervenţia executorului judecătoresc. Însă din luna ianuarie 2025, pârâtul a încetat să mai achite şi acea pensie. Iar, prin faptul neonorării obligaţiei sale părinteşti, pârâtul o pune pe reclamantă într-o situaţie materială foarte dificilă de a suporta cheltuielile de întreţinere de una singură.

Mai menţionează că, copilul se îmbolnăveşte periodic şi necesită tratament, care este foarte costisitor. Solicitarea de la pârât a cheltuielilor pentru tratarea a fiecărei viroze sau răceli sezoniere nu se încadrează în prevederile art. 79 Codului familiei, însă aceste cheltuieli există în realitate şi periodic reclamanta este nevoită să le suporte de una singură, ceea ce îi creează dificultăţi materiale considerabile.

Deasemenea, menţionează că, copilul urmează anumite activităţi extraşcolare, care necesită cheltuieli.

Reieşind din cele expuse, consideră că încasarea de la pârât a pensiei de întreţinere într-o sumă bănească fixă în mărime de doar 2 000 lei lunar lezează substanţial interesele copilului minor, care pînă la urmă nu primeşte o întreţinere corespunzătoare şi minim necesară.

Reliefând prevederile art. 75 alin. (1) şi art. 76 alin. (1) din Codul familie, susţine că în interesul superior al copilului este ca suma pensiei de întreţinere ce urmează a fi încasată de la pârât să fie stabilită în baza prevederilor menţionate supra, prin încasarea de la pârât a pensiei de întreţinere în formă combinată, expres prevăzută de lege şi anume prin dispunerea încasării de la pârât în beneficiul reclamantei a pensiei de întreţinere pentru copilului minor ***** a.n. *****, în sumă bănească fixă, în mărime de 5 000 lei lunar, precum şi concomitent sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri, în mărime de 1/4 lunar.

Adaugă că, pârâtul realizează venituri considerabile, de peste 3 000 euro pe lună, muncind şi locuind deja mai mulţi ani în Olanda, iar reclamanta nu dispune de date şi probe unde lucrează pârâtul şi ce venituri realizează.

Întemeiîndu-şi cererea de chemare în judecată în baza prevederilor art. 75, 110 al Codului familiei, precum şi în conformitate cu prevederile art. 5, 166-167 Cod de procedură civilă, *solicită* instanţei de judecată modificarea modului şi cuantumului de achitarea a pensie de întreţinere de către pârâtul Bulat Andrei în beneficiul reclamantei Sanduleac Victoria, pentru copilul minor ***** a.n. *****, stabilit prin hotărârea Judecătoriei Chişinău din 21.10.2021, dispunerea încasării de la pârâtul Bulat Andrei în beneficiul reclamantei Sanduleac Victoria a pensiei de întreţinere pentru copilului minor ***** a.n. *****, conform prevederilor alin. (1) art. 76 Codul familiei, în sumă bănească fixă în mărime de 5 000 lei lunar, precum şi concomitent sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri, în mărime de ¼ lunar, cât şi încasarea din contul pârârtului în beneficiul reclamantei a cheltuielilor de judecată suportate, iar în cazul neprezentării la şedinţă, examinarea cererii în lipsă.

Argumentele pârâtului expuse în referinţa asupra cererii de chemare în judecată.

În cadrul şedinţei de judecată din data de 4 noiembrie 2025, avocatul Proca Ion, în interesele pârâtului Bulat Andrei a depus referinţă asupra cererii de chemare în judecată împotriva lui Bulat Andrei cu privire la modificarea cuantumului pensiei pentru întreţinerea copilului minor, compensarea cheltuielilor de judecată.

Indicând asupra prevederile art. 75 alin. (1) din Codul familiei, susţine că reclamanta solicită o sumă fixă exagerată, de 5 000 lei lunar, care, conform datelor oficiale ale Biroului Naţional de Statistică (BNS), în tabelul „Minimul de existenţă pe Ani, Categorii de populaţie, Medii şi Semestre", valoarea Minimului de Existenţă (M.E.) pentru categoria de vârstă a copilului minor (7-17 ani) este de 3.281,7 lei (valoare ce se regăseşte în coloana corespunzătoare).

La fel, susţine că, principiul fundamental al Legii este că ambii părinţi au obligaţia legală de a întreţine copilul minor (art. 76 Codul Familiei). Prin urmare, o contribuţie rezonabilă care revine pârâtului (50% din necesarul total) nu ar trebui să depăşească 3.281,7 lei/2 = 1.640,85 lei.

Constată că pensia de întreţinere actuală de 2.000 lei lunar, achitată de pârât, depăşeşte deja contribuţia proporţională rezonabilă de 1.640,85 lei bazată pe datele oficiale ale BNS privind Minimul de Existenţă. În aceste condiţii, solicitarea reclamantei de majorare la 5.000 lei lunar, pe lângă cota de 1/4 din venituri, o consideră exagerată, nejustificată şi reprezintă o încercare de a obţine o îmbogăţire fără justă cauză.

Solicitarea de a stabili o sumă fixă de 5.000 lei concomitent cu încasarea unei cote de 1/4 din venituri nu are temei legal în dispoziţiile art. 76 din Codul familiei, care permite stabilirea pensiei fie în cotă-parte fie în sumă fixă, nu în ambele moduri cumulative.

Referitor la argumentele reclamantei, cum că, pârâtul realizează venituri în mărime de aproximativ 3.000 euro pe lună din muncă în altă ţară, menţionează că, reclamanta nu a prezentat probe care să confirme veniturile şi cheltuielile reale ale pârâtului, ci a făcut doar o estimare aproximativă.

Susţine că, pensia actuală de 2.000 lei lunar nu reprezintă o „sumă mizeră" sau o sumă care să „lezeze substanţial într-o sumă bănească fixă", ci este o contribuţie semnificativă şi rezonabilă la cheltuielile de întreţinere a copilului.

Prin urmare, susţine că, deşi reclamanta invocă o nevoie sporită de majorare ca urmare a inflaţiei, scumpirilor şi a unei presupuse stări de sănătate precare şi a tratamentelor costisitoare, nu a anexat la dosar nici o dovadă care să susţină aceste afirmaţii. Nu au fost prezentate facturi sau bonuri fiscale care să confirme existenţa unor cheltuieli medicale costisitoare şi periodice, sau care să justifice o sumă atât de mare destinată exclusiv tratamentului. Iar, invocarea faptului că s-a îmbolnăvit şi are nevoie de tratament, neînsoţită de dovezi clare, nu poate constitui temei legal pentru o majorare de 250% a pensiei de întreţinere.

O problemă total separată de obligaţia materială, dar la fel de gravă, o consideră, încălcarea dreptului tatălui şi al copilului de a menţine relaţii personale şi contacte directe. Conform Jurisprudenţa Consiliului Europei, prin Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), subliniază că dreptul fiecărui copil de a întreţine relaţii personale cu ambii părinţi este implicit în Articolul 8 al Convenţiei (dreptul la respectarea vieţii private şi de familie). Curtea a stabilit în mod constant că „faptul că părintele şi copilul se bucură reciproc unul de compania celuilalt constituie un element fundamental al vieţii de familie" (a se vedea, de exemplu, hotărârea în cauza K şi T/Finlanda, punctul 151).

Mama de obicei împiedică în mod constant drepturile tatălui de a vorbi cu copilul său, să viziteze copilul la domiciliul său sau să îl ia cu el, să vorbească cu copilul la telefon, prin mesaje video sau alte mijloace, ea încalcă nu doar dreptul tatălui, ci în primul rând dreptul copilului de a avea ambii părinţi în viaţa sa. Această acţiune este,

consideră în termeni juridici, un abuz de autoritate părintească sau o vătămare a interesului superior al minorului.

Astfel, prin prisma celor menţionate mai sus solicită respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată depusă de către Sanduleac Victoria.

Argumentele participanţilor la proces în cadrul şedinţei de judecată.

În cadrul şedinţei de judecată, *reclamanta Sanduleac Victoria*, înştiinţată legal despre locul, data şi ora şedinţei, nu s-a prezentat din motive necunoscute instanţei, însă interesele acesteia au fost reprezentate de către *avocatul Russ Sergiu*, care fiind prezent în cadrul şedinţei de judecată, a susţinut acţiunea înaintată şi a solicitat admiterea integrală a acesteia.

În cadrul şedinţei de judecată, *pârâtul Bulat Andrei*, înştiinţat legal despre locul, data şi ora şedinţei, nu s-a prezentat, însă interesele acestuia fiind reprezentate de *avocatul Proca Ion*, care fiind prezent în cadrul şedinţei de judecată, nu a susţinut cererea de chemare în judecată, solicitând respingerea acesteiaca fiind neînteimată, pentru considerentele expuse în referinţă.

Aprecierea instanţei de judecată.

Audiind opinia participanţilor la proces, în raport cu materialele cauzei, conducându-s de prevederile legale care guvernează speţa, instanţa de judecată consideră necesar de a respinge cererea de chemare în judecată înaintată de Sanduleac Victoria către Bulat Andrei cu privire la modificarea cuantumului pensiei pentru întreţinerea copilului minor, compensarea cheltuielilor de judecată, pentru considerentele care succed:

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime, pe când potrivit prevederilor art.166 alin.(1) Cod de procedură civilă, oricine pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenţei sau inexistenţei unui drept trebuie să depună în instanţa competentă o cerere de chemare în judecată.

Potrivit art. 6 Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime prin somare la executarea unor obligaţii, prin declararea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalităţi, prevăzute de lege.

În conformitate cu art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale.

În conformitate cu art. 130 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se

apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

Potrivit art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

În temeiul art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce iau fost prezentate.

Din interpretarea art. 6 din Convenţia europeană a Drepturilor Omului, pronunţarea de către instanţele judecătoreşti a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanţiile dreptului fundamental la un proces echitabil şi acesta presupune obligaţiunea instanţei judecătoreşti de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerinţelor acţiunii, precum şi argumentelor invocate de către părţi întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza Garcia Ruiz vs Spania, Hotărâre din 21 ianuarie 1999, § 26).

Corespunzător, prin prisma art. 6 CEDO şi a art. 241 din Codul de procedură civilă, întru asigurarea legalităţii şi temeiniciei hotărârii, instanţele de judecată au obligaţia de a-şi motiva hotărârile, care trebuie să cuprindă circumstanţele cauzei, constatate de instanţă, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanţe, argumentele invocate de instanţă la respingerea unor probe, răspunsuri la argumentele părţilor şi legile de care s-a călăuzit instanţa.

La caz, instanţa a stabilit că, prin Hotărârea Judecătoriei mun. Chişinău, sediul Centru din 21 octombrie 2021, a fost desfăcută căsătoria încheiată între Bulat Andrei şi Sanduleac Victoria la Serviciul Stare Civilă mun. Chşinău înregistrată sub nr. 774, la data de 14.12.2017, s-a stabilit domiciliul copilului minor *****, născută la ***** cu mama acesteia, Sanduleac Victoria, precum şi s-a încasat din contul lui Bulat Andrei în beneficiul lui Sanduleac Victoria pensia pentru întreţinerea copilului minor *****, născută la *****, în cuantum fix de 2000 (două mii) lei lunar, începând cu data depunerii cererii – 29.03.2021, până la atingerea majoralului copilului minor (f.d.9).

Conform certificatului de naştere seria NA-VI nr. 2828449 eliberat de Serviciul Stare Civilă Ciocana, mun. Chişinău din 28.12.2017, Bulat Andrei şi Sanduleac Victoria sunt părinţii copilului minor *****, născută la *****, (f. d. 10).

Conform certificatului de divorţ seria D-IV nr. 0725650 eliberat de Agenţia Servicii Publice din 08.06.2022, la 24 ianuarie 2022 la Serviciul Stare Civilă Centru, a fost înregistrat divorţul între Bulat Andrei şi Sanduleac Victoria în baza hotărţrii judecătoreşti din 23 noiembrie 2021, emisă de Judecătoria Chişinău, sediul Centru (f. d. 8).

Potrivit art.3 alin.(1) al Convenţiei internaţionale cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989 de la New York, în toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituţii publice sau private de ocrotire socială, de către tribunale, autorităţi administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

În acord cu prevederile art.5 al Convenţiei, statele părţi vor respecta responsabilitatea, dreptul şi obligaţia pe care le au părinţii sau, după caz, membrii familiei lărgite sau a comunităţii, conform cutumei locale, tutorii sau alte persoane prin lege responsabile pentru copil, de a-i da acestuia, într-un mod care să corespundă dezvoltării capacităţilor acestuia, orientarea şi sfaturile corespunzătoare exercitării drepturilor pe care i le recunoaşte prezenta Convenţie.

În conformitate cu prevederile art.18 alin.(1) al Convenţiei, statele părţi vor depune eforturi pentru asigurarea recunoaşterii principiului potrivit căruia ambii părinţi au o răspundere comună pentru creşterea şi dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creşterea copilului şi asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinţilor sau, după caz, reprezentanţilor săi legali. Aceştia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.

În textul art.9 al Convenţiei se desprinde cert că, statele părţi vor veghea ca niciun copil să nu fie separat de părinţii săi împotriva voinţei lor, cu excepţiasituaţiei în care autorităţile competente decid, sub rezerva revizuirii judiciare şi în conformitate cu legile şi procedurile aplicabile, că această separare este necesară, în interesul superior al copilului. O decizie în acest sens poate să fie necesară în anumite cazuri particulare, de exemplu cînd părinţii trăiesc separat şi când urmează să se ia o hotărâre cu privire la locul de reşedinţă al copilului.

Conform art.58 alin.(1) din Codul familiei, părinţii au drepturi şi obligaţii egale faţă de copii, indiferent de faptul dacă copiii sunt născuţi în căsătorie sau în afara ei, dacă locuiesc împreună cu părinţii sau separat.

În conformitate cu prevederile art.62 alin.(1) din Codul familiei, drepturile părinţilor nu pot fi exercitate contrar intereselor copilului lor. Părinţii nu pot prejudicia sănătatea fizică şi psihică a copilului.

Potrivit prevederilor art.74 alin.(1) din Codul familiei, părinţii sunt obligaţi să-şi întreţină copiii minori şi copiii majori inapţi de muncă care necesită sprijin material.

În conformitate cu dispoziţiile art.75 alin.alin.(1) şi (3) din Codul familiei, pensia de întreţinere pentru copilul minor se încasează din salariul şi/sau din alte venituri ale părinţilor în mărime de 1/4 - pentru un copil, 1/3 - pentru 2 copii şi 1/2 - pentru 3 şi mai mulţi copii. În cazul în care unii copii rămîn cu un părinte, iar alţii - cu celălalt, pensia de întreţinere plătită în favoarea părintelui mai puţin asigurat se stabileşte într-o sumă bănească fixă, determinată conform art.76.

În textul art.76 din Codul familiei se desprinde cert că, în cazurile cînd părintele care datorează întreţinere copilului său are un salariu şi/sau alte venituri neregulate sau fluctuabile ori primeşte salariu şi/sau alte venituri, total sau parţial, în natură, ori nu are un salariu şi/sau alte venituri, precum şi în alte cazuri când, din anumite motive, încasarea pensiei de întreţinere, sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri, este imposibilă, dificilă sau lezează substanţial interesele uneia dintre părţi, instanţa judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreţinere într-o sumă bănească fixă plătită lunar sau, concomitent, într-o sumă bănească fixă şi sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri conform art.75. Cuantumul sumei băneşti fixe

încasate în conformitate cu alin. (1) se determină de instanţa judecătorească, ţinându-se cont de starea materială şi familială a părţilor, de alte circumstanţe importante şi păstrându-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.

În conformitate cu art. 110 Codul familiei, în cazul în care starea materială sau familială a uneia dintre părţi s-a schimbat, instanţa judecătorească, luând în considerare şi alte circumstanţe importante ale părţilor, este în drept, la cererea oricăreia dintre ele, să modifice cuantumul pensiei de întreţinere sau să-l scutească pe debitorul întreţinerii de plata acesteia.

Starea materială reprezintă situaţia socio-economică a persoanei (părinte), determinantă pentru întreţinerea unei vieţi decente pasibile stabilirii în rezultatul identificării tuturor bunurilor imobile şi mobile deţinute în proprietate, a veniturilor obţinute din activităţi generatoare de profit, precum şi a factorilor ce influenţează nemijlocit aspectul economic al persoanei (ex.: capacitatea de muncă, studiile etc.).

Starea familială defineşte conjunctura şi relaţiile persoanei (părintelui) în interiorul comunităţii umane în care coabitează, întemeiate prin căsătorie sau izvorâtă din rudenie.

Sintagma *alte circumstanţe importante*, stipulate la finalul normei disputate, extinde sfera de aplicare a art.75 din Codul familiei pentru ipotezele nereglementate de lege, însă care se pot ivi în cadrul examinării unor litigii de acest gen, lăsând o marjă de apreciere instanţei de judecată, din perspectiva unor factori care nu se încadrează în condiţiile reliefate supra (ex.: chestiuni de ordin medical).

De dreptul de a solicita modificarea cuantumului pensiei de întreţinere pot beneficia, în egală măsură, ambii părinţi, în dependenţă de starea materială şi familială a acestora, fiind suficientă în acest sens, *întrunirea cel puţin a uneia din aceste ipoteze, însă schimbarea situaţiilor specificate nu trebuie să fie formală, ci esenţială, sarcina aprecierii respective aparţinând în exclusivitate instanţei competente să o examineze*.

În speţă, instanţa reţine că reclamanta Sanduleac Victoria formulează pretenţia de „modificare a cuantumului pensiei de întreţinere” pe motiv că, s-ar fi schimbat circumstanţele, odată cu scurgerea timpului, luând în considerare inflaţia şi scumpirile, insuficienţa acoperirii minimului de necesităţi ale copilului.

Pe această dimensiune, instanţa nuanţează că, la cererea de chemare în judecată şi nici în şedinţa de judecată, reprezentantul reclamantei, nu a prezentat/anexat nici o probă din conţinutul căreia ar rezulta schimbarea situaţiei materiale sau familiale a reclamantei sau pârâtului din anul 2021 când a fost stabilit cuantumul pensiei de întreţinere a copilului minor în sumă de 2000 lei lunar.

Respectiv, reprezentantul reclamantei la întrebările instanţei de judecată, ,,ce instituţie frecventează copilul preşcolară sau şcolară, care sunt cheltuielile legate de frecventarea instituţiei, cu cine mai locuieşte mama reclamantă, activează sau nu, care este suprafaţa locuinţei unde domiciliază cu copilul minor, care sunt cheltuielile pentru serviciile comunale, ce probleme de sănătate are copilul, care sunt necesităţile specifice ale copilului, ce programe de dezvoltare frecventează, şi altele” reprezentantul a menţionat că, nu cunoaşte nimic din ce a fost întrebat.

De asemenea, fiind întrebat dacă deţine probe care ar confirma cele expuse în şedinţa şi cererea de chemare în judecată, referitor la veniturile pretins obţinute înafara ţării de către pârât şi anume cele invocate de 3000 euro pretins câştigate de pârât pe lună, reprezentantul la fel a menţionat că, nu deţine nici o probă şi nic nu a înaintat în instanţa de judecată un demers în condiţiile art.119 Cod de procedură civilă.

Relevante în context, sunt prevederile art.26 din Codul de procedură civilă, privind - contradictorialitatea şi egalitatea părţilor în drepturile procedurale în conformitate cu care, Procesele civile se desfăşoară pe principiul contradictorialităţii şi egalităţii părţilor în drepturile procedurale. Contradictorialitatea presupune organizarea procesului astfel încît părţile şi ceilalţi participanţi la proces să aibă posibilitatea de a-şi formula, argumenta şi dovedi poziţia în proces, de a alege modalităţile şi mijloacele susţinerii ei de sine stătător şi independent de instanţă, de alte organe şi persoane, de a-şi expune opinia asupra oricărei probleme de fapt şi de drept care are legătură cu cauza dată judecăţii şi de a-şi expune punctul de vedere asupra iniţiativelor instanţei.

Instanţa care judecă cauza îşi păstrează imparţialitatea şi obiectivitatea, creează condiţii pentru exercitarea drepturilor participanţilor la proces, pentru cercetarea obiectivă a circumstanţelor reale ale cauzei.

Egalitatea părţilor în drepturile procedurale este garantată prin lege şi se asigură de către instanţă prin crearea posibilităţilor egale, suficiente şi adecvate de folosire a tuturor mijloacelor procedurale pentru susţinerea poziţiei asupra circumstanţelor de fapt şi de drept, astfel încît nici una dintre părţi să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă.

În mod distinct, instanţa pune în evidenţă faptul că, reclamanta Sanduleac Victoria prin intermediul reprezentantului, nu a prezentat nici o probă, pentru a-şi demonstra situaţia sa financiară, familială şi cheltuielile pretins enorme pe care le are legat de întreţinerea copilului minor şi anume, pentru servicii medicale, comunale, hrană, tehnică, odihnă, îngrijire, igienă, precum şi faptul că pârâtul Bulat Andrei realizează venituri în mărime de aproximativ 3 000 euro pe lună din muncă în altă ţară şi că, la el s-a fi schimbat situaţia.

La caz, este de menţionat că normele de drept naţional şi internaţional stabilesc că răspunderea pentru creşterea copilului şi asigurarea dezvoltării sale le revine ambilor părinţi, care indiferent de situaţiile de conflict apărute între ei trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului. Deoarece, oricărui copil îi este recunoscut dreptul la un nivel de viaţă suficient pentru dezvoltarea sa fizică, mintală, spirituală, morală şi socială, iar părinţilor care au în grijă un copil le revine în primul rând responsabilitatea de a asigura, în limita posibilităţilor şi a mijloacelor lor financiare, condiţiile de viaţă necesare dezvoltării copilului.

Totuş, instanţa va reitera prevederile art.118 Cod procedură civilă, în conformitate cu care, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

La caz, legea prevede că, schimbarea stării materiale sau familiale a reclamantei sau pârâtului trebuie dovedită, or, *starea materială*, reprezintă situaţia socio-economică a persoanei (părinte), determinantă pentru întreţinerea unei vieţi decente pasibile stabilirii în rezultatul identificării tuturor bunurilor imobile şi mobile deţinute în proprietate, a veniturilor obţinute din activităţi generatoare de profit, precum şi a factorilor ce influenţează nemijlocit aspectul economic al persoanei (ex.: capacitatea de muncă, studiile etc.) iar *starea familială* defineşte conjunctura şi relaţiile persoanei (părintelui) în interiorul comunităţii umane în care coabitează, întemeiate prin căsătorie sau izvorâtă din rudenie.

Cât priveşte, *alte circumstanţe importante*, stipulate la finalul normei disputate, şi care, extinde sfera de aplicare a art.75 din Codul familiei pentru ipotezele nereglementate de lege, instanţa notează că, acestea lasă o marjă de apreciere, din

perspectiva unor factori care nu se încadrează în condiţiile reliefate supra (ex. chestiuni de ordin medical), chestiuni care la fel, nu au fost probate în nici un mod de către reclamantă prin intermediul reprezentantului.

În condiţiile în care, nici una din ipotezele enunţate mai sus nu au fost probate iar schimbarea situaţiei specificate în cererea de chemare în judecată, poartă un caracter formal şi nu esenţial, dat fiind că, sarcina aprecierii respective aparţine în exclusivitate instanţei de judecată, în faţa căreia nu a fost adusă nici o probă din partea reclamantei prin intermediul reprezentantului, cererea de chemare în judecată, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În această succesiune de idei, instanţa relevă că, la înaintarea acţiunii în instanţa de judecată, contrar prevederilor art.118 Cod de procedură civilă, reclamantul nu a făcut dovada faptului că, s-au modificat circumstanţele în sensul exact prevăzut la art.110 din Codul familiei, iar apreciind întreg materialul probator în cauză, prin prisma art. 130 Cod de procedură civilă, instanţa concluzionează că, cererea de chemare în judecată cu privire la modificarea cuantumului pensiei de întreţinere a copilui minor, urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Totodată, dat fiind că, acţiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată, instanţa va respinge şi solicitarea privind compensarea cheltuielilor de judecată, solicitarea fiind una subsecventă pretenţiei de bază.

Consecvent, instanţa investită cu examinarea litigiului deferit judecăţii în prezenta speţă, nu poate găsi o altă elucidare a cazului decât cea clarificată mai sus, de vreme ce concluzia instanţei este consecinţa dedusă în urma prezentării probelor de către părţi şi examinate, or, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) sprijinite cu dispoziţia art. 119 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar probele se adună şi se prezintă de către părţi.

În conformitate cu prevederile art. art.76, 110 din Codul familiei, art. art. 236, 238-241, 362 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa de judecată,-

h o t ă r ă ş t e:

Cererea de chemare în judecată înaintată Sanduleac Victoria împotriva lui Bulat Andrei cu privire la modificarea cuantumului pensiei pentru întreţinerea copilului minor, compensarea cheltuielilor de judecată se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de atac, în ordine de apel, în Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile din momentul pronunţării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Preşedintele şedinţei,
Judecător **Victoria BOGOMOLOVA**